

Галіфе з листівкою

Валентин Чемерис

Я не встиг і влаштуватися, як у номер зайшов помічник адміністратора готелю. Це був елегантний і ввічливий чоловік років тридцяти п'яти. Гостя супроводжував тілохранитель — окоренкуватий червонощокий дядько із закачаними рукавами. Кожен дядьків кулак важив, мабуть, з пуд. Хоча я за душею ніяких гріхів не мав, але я на всякий випадок позадкував до вікна.

— День добрий,— чемно привітався помічник адміністратора, розсіюючи навколо себе пахощі парфумів.— Надовго до нас?

Я відповів, що на два дві.

— Коли на два, то ви нічого не брали зайвого і приїхали в одному костюмі,— висловив припущення бездоганно зодягнений помічник адміністратора.— В дорозі ж, відомо...

— Я справді хочу випрасувати свій костюм,— зрадів я.— Ви, пробачте, як телепат.

— Служба! — гордовито сказав елегантний гість.— Ось цей товариш,— кивнув він на свого супутника,— працює в Бюро добрих послуг. Він допоможе зробити вам все, що треба. Піклуватися про приїжджих — це наш святий обов'язок! Радий буду, коли ви частіше пас турбуватимете.

Помічник адміністратора велично вийшов.

— Дуже вдячний...— почав було я.

— Це наш святий обов'язок! — безцеремонно перебив мене дядько.— Прошу скинути костюм і сорочку. Випрасуємо... Здається, вам потрібно почистити і наваксувати черевики... Ось квитанція — розпишіться.

— Але, ради бога, швидше, бо в мене лише один костюм.

— Не хвилюйтесь. Бюро добрих послуг у нас на висоті. На все добре.

Я зостався посеред кімнати в самих трусах і майці.

— Нічого,— втішав себе.— Почитаю газетку, а тим часом добрі люди і випрасують, і наваксують. Які ж бо чуйні працівники в цьому хорошому готелі!

Промайнула година. Я зателефонував помічникові адміністратора і поцікавився, як там мої справи.

— Будь ласка, зв'яжіться з бюро,— порадив він.

Зв'язався.

Трубка відповіла, щоб я сам не хвилювався і їм нервів не псував, а дзенькнув до них через годину. В передчутті чогось жахливого у мене млосно тенькнуло серце, але я стримався.

— Можемо порадувати,— відповіла трубка через годину.— Ваші костюм і сорочка зараз на черзі в прасувальному цеху.

— Що ви кажете? — похолов я.— А черга велика?

— Не дуже. Днів через два ваш костюм буде зовсім невпізнаний.

Я ледь не зомлів.

— Дозвольте, я приїхав у місто всього на два дні.

— Чого ж ви хвилюєтесь? Саме перед від'їздом й отримаєте.

— Але я не захопив із собою ніякого одягу. В чому ж я подамся в управління?

— На жаль...— з металевою рішучістю відповіла трубка.— У нас черга.

— Але ж я з номера не можу вийти.

— Черга є черга! Перед нею всі рівні, як перед господом. Вам ще й повезло — декому випадає чекати не один тиждень.

Телефоную до помічника адміністратора.

— Бюро не моя парафія,— відповідає він.— Нічим не можу допомогти — ви в нас не один. Я скоро опухну від цих дзвінків.

О п'ятій вечора принесли черевики. Наваксовані вони були бездоганно. На цьому й завершився день. Закутавшись у простирадло, я хотів проскочити у кафе повечеряти, але мене завернули, щоб я "не лякав клієнтів". На Другий день, об одинадцятій годині, пощастило вирвати сорочку...

О третій принесли квиток на поїзд, котрий одходив за дві години.

На завтрашній ранок пообіцяли випрасувати штани.

Взувши наваксовані черевики і надівши піджак, котрий принесли о четвертій, агресивно поглядав на простирадло, роздумуючи над тим, як би його перетворити на літні штани.

Завітав помічник адміністратора, розсіюючи навколо себе парфуми.

— Мда, без штанів далеко не поїдеш, навіть маючи випрасуваний піджак,— дуже мудро сказав він.— Але не журіться. Неодмінно допоможемо, бо це наш святий обов'язок. У мене є штани — саме на вас. Можу дешево продати.

Не торгуючись, я купив штани і ледве встиг на поїзд.

А мої власні штани Бюро добрих послуг переслало поштою. Щоправда не штани, а чиєсь галіфе. В кишені галіфе я знайшов гарненько оформлену листівку! "Ми дуже раді, що ви звернулись до нашого Бюро добрих послуг. Ласкаво просимо".